

നമ്മുടെ ദൈവം ചരിത്രപരമാണ്

സൃഷ്ടികർത്താവായി, ദൈവം നമുക്കു ജീവിക്കുവാൻ ഒരു പശ്ചാത്തലം ഒരുക്കി. നാം മണ്ണിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്. ദൈവവുമായും പ്രകൃതിയുമായും അന്യോന്യവും, ഇണങ്ങിച്ചേരാവുന്ന ഒരു സ്ഥലമാണ്, ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. പാപം ലോകത്തിലേക്കു വന്നപ്പോൾ “ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗം” നീങ്ങിപ്പോയി. ആദ്യ മനുഷ്യ ജോഡികൾ പാപത്താൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു. അന്യമായ ചിലതു ഭൂമിയിൽ വരികയും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യ ജീവിതം പ്രയാസമാവുകയും ചെയ്തു. സാത്താൻ ഉന്മത്തനായി ഓടിത്തുടങ്ങി. ദൈവവും സാത്താനുമായ ബുഹത്തായ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു.

ദൈവത്തോടു മുഴുവൻ കൂട്ടായ്മക്കും ഉള്ളവഴി മനുഷ്യർക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സാഹസം വാസ്തവമായിരുന്നു. ബന്ധം ആധികാരികമാക്കുന്ന വഴി അതു മാത്രം ആയിരുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള കഴിവു അസാധ്യവും ശൂന്യവുമായി തീരുമായിരുന്നു. ബന്ധം യാന്ത്രികവും, യന്ത്ര - മനുഷ്യനെ പോലെ പാദസേവ ചെയ്യുന്നതാകുമായിരുന്നു. ഭയങ്കര തെറ്റായിരുന്നു ആദാമും ഹവ്വയും ചെയ്തത്. അവർ സ്വതന്ത്രമായി തെറ്റു തിരഞ്ഞെടുത്തു, അവരെ വിറെപ്പിക്കുന്ന അനന്തരഫലങ്ങളിൽ, പലതും ഉടനെ സംഭവിച്ചു. ജീവൻ - നൽകുന്ന ആത്മാവിനെ ദൈവം കൊടുത്തതിനെ അവർ തടസ്സപ്പെടുത്തി. പാപം ചെയ്ത നാളിൽ തന്നെ അവർ അവനിൽ നിന്നു വേർപെട്ടുപോയി. മരണം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം വേർപാട് എന്നാണ്. ആദാമിനെയും ഹവ്വയെയും ജീവവൃക്ഷത്തിൽ നിന്നു പുറത്താക്കി; അതുകൊണ്ട്, അവർ ഭൗതികമായി മരിക്കേണ്ടി വന്നു.

“അതു ഭയങ്കരമാണ്!” എന്നു നാം പറയും. നാം എങ്ങനെ അവരോടു സഹതപിക്കും! എങ്ങനെയായാലും, ഇതു കഥയുടെ അവസാനമല്ല എന്നു നാം തിരിച്ചറിയണം. അവരുടെ പാപഫലങ്ങൾ വെറും വ്യക്തിപരമായിരുന്നില്ല അവയ്ക്കു വിസ്തൃതമായ ഫലം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശാന്തമായ ഒരു തടാകത്തിൽ കല്ലിട്ടാൽ ഓളം വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ, അവരുടെ പാപത്തിന്റെ അനന്തരഫലം നമ്മിലേക്കു വന്നിരിക്കുന്നു. പാപവും, ശിക്ഷയും, സകല മനുഷ്യരിലേക്കു വ്യാപിച്ചു. “എല്ലാവരും

പാപം ചെയ്തു ദൈവതേജസ്സു ഇല്ലാത്തവരായിത്തീർന്നു” (റോമർ 3:23). “അതുകൊണ്ടു, ഏക മനുഷ്യനാൽ പാപവും പാപത്താൽ മരണവും ലോകത്തിൽ കടന്നു, ഇങ്ങനെ എല്ലാവരും പാപം ചെയ്കയാൽ, മരണം, സകല മനുഷ്യരിലും പരന്നിരിക്കുന്നു” (റോമർ 5:12). “അങ്ങനെ ഏക ലംഘനത്താൽ സകലമനുഷ്യർക്കും ശിക്ഷാവിധി വന്നതുപോലെ ഏക നീതിയാൽ സകല മനുഷ്യർക്കും ജീവകാരണമായ നീതീകരണവും വന്നു” (റോമർ 5:18). കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടവരായ നാമും, “തോട്ടത്തിനു പുറത്ത്,” നില്ക്കേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ വീഴ്ച നമ്മുടെ വീഴ്ചയിലേക്കു നയിച്ചു. അവർ ദൈവത്തിൽ നിന്നു നിലവിളിക്കേണ്ടിവന്നു, “എനിക്കു അയ്യോ, കഷ്ടം, ഞാൻ നശിച്ചു!” (യെശയ്യാവു 6:5).

നാം പ്രത്യാശയില്ലാത്തവരോ? സാത്താന്റെ ഭീകരത്വവും ദുഷ്കീർത്തിയും നിറഞ്ഞ പ്രദർശനങ്ങൾ നിമിത്തം നാം നശിച്ചു പോകുമോ? നിത്യമായും ദൈവവുമായി അവൻ സൃഷ്ടിച്ചാക്കിയതു നിത്യമായ പരാജയമായോ? ഇവയെല്ലാം വേദനിപ്പിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണെങ്കിലും നമുക്ക് ഊന്നിപ്പറയാവുന്ന ഉത്തരം ഉണ്ട്: “ഇല്ല!” നമുക്കു പ്രത്യാശയില്ലാതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കാരണം ദൈവം നമ്മെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. നമുക്കു വാസ്തവത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ വിജയം സ്ഥിരീകരിക്കാം - അങ്ങനെ പരാജയ ഭീതി ചിന്തയിൽ നിന്നു മാറ്റുകയും ചെയ്യാം. ഇവയെല്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകളാണ്. പക്ഷെ അതിൽ എന്തെങ്കിലും സാരം ഉണ്ടോ? അവയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും അടിസ്ഥാനം ഉണ്ടോ? അതു വെറും ആശാവഹമായ ചിത്രമാത്രമല്ല എന്നതിനു എന്താണ് ഉറപ്പ്? ഉത്തരത്തിനു നമ്മുടെ ചിന്ത മാറ്റണം. ഉത്തരം, നമ്മിൽ നിന്നല്ല, ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ് വരേണ്ടത്.

ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവൃത്തിയെ നാം കഴിഞ്ഞ പാപത്തിൽ കണ്ടു. അവന്റെ പ്രതിഭ, സാന്നിധ്യം, ശക്തി എന്നിവ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും നാം കണ്ടു. മനുഷ്യർ അവനോടു പൂർണ്ണ കൂട്ടായ്മ പുലർത്തുവാനുള്ള അവന്റെ ആഗ്രഹത്തെയും നാം കണ്ടു. ഇവയെല്ലാം അവന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവൃത്തിയിൽ നാം കണ്ടു. കൂടാതെ, ഈ കൂട്ടായ്മക്കു “ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗം” എന്ന പശ്ചാത്തലവും ഒരുക്കിയതു നാം കണ്ടു. എല്ലാം പരാജയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു എന്ന തോന്നൽ അപകടകരമായ തെറ്റാണ്. നിർണ്ണായകമായ ഒരു വസ്തുത നാം മറികടന്നു പോയേക്കാം: ദൈവം സൃഷ്ടിപരം മാത്രമല്ല, ചരിത്രപരവുമാണ്. അവന്റെ പ്രവൃത്തി സൃഷ്ടിയിലേതുപോലെ ചരിത്രത്തിലും പ്രധാനമുള്ളതാണ്. അവ രണ്ടും നമുക്കു അവനോടു കൂടെ നിത്യ ജീവൻ ഉണ്ടാകേണ്ടത് ഒഴിച്ചുമാറ്റാനാവാത്തതാണ്. ഒന്ന്, അവൻ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചില്ലെങ്കിൽ നാം ഉണ്ടാവുകയില്ല. രണ്ട്, അവൻ തന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ ചരിത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, നാം നശിച്ചു പോകുമായിരുന്നു.

ചരിത്രത്തിൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു നമുക്ക് എങ്ങനെ അറിയാം? സൃഷ്ടിയിൽ അവന്റെ പ്രവൃത്തി അറിയുന്നതുപോലെ ഇതും അറിയാം. സൃഷ്ടി അവന്റെ കൈവേലയെ പ്രസിദ്ധമാക്കുന്നു; ചരിത്രവും അവന്റെ പ്രവൃത്തിയും നമുക്കു ബൈബിളിൽ ഉണ്ട്.

ദൈവം ചരിത്രത്തിനു പുറത്ത്

ദൈവത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അടിസ്ഥാനപരമായി മറ്റൊന്നും ബൈബിളിൽ ഇല്ല. ദൈവം സമയത്തിലും നിത്യതയിലും വസിക്കുന്നു. ഒരു നിത്യമായ കടലിലെ ഒരു അന്തർവാഹിനിയായി നമുക്കു സമയത്തെ നോക്കി കാണാം. നാം ജീവിക്കുന്നതു അന്തർവാഹിനിയെയാണ്. ഇപ്പോൾ നാം ആയിരിക്കുന്നത് ഒരു പാത്രത്തിനുള്ളിലെ സ്ഥലത്തിലാണ്. ചരിത്രം പ്രവർത്തിച്ചതു അന്തർവാഹിനിയെയാണ്. എങ്ങനെയായാലും, ദൈവം, അന്തർവാഹിനിയെ (സമയം) മാത്രമല്ല; അവൻ കടലിലും (നിത്യതയിലും) ഉണ്ട്. കടലിലെ അവന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് എടുത്തു കൊണ്ടാണ് അന്തർവാഹിനിയെ അവൻ പ്രവർത്തിച്ചത് ഇതു നമുക്കു വലിയ സൂചനകൾ തരുന്നുണ്ട്.

ഒന്നാമത്, നമുക്ക് ദൈവ കാഴ്ചപ്പാട് ഇല്ലാത്തതിനാൽ, അവന്റെ പ്രവർത്തികൾ എപ്പോഴും നമുക്കു കാണുവാനോ മനസ്സിലാക്കുവാനോ, കഴിയുകയില്ല. രണ്ടാമതു, അവന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവൃത്തികൾ കാണാനുണ്ടാകാതെ, അവൻ വാഹനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിലെ അവന്റെ സാന്നിധ്യം കണ്ടെക്കാം (സങ്കീർത്തങ്ങൾ 19:1). മൂന്നാമതു, ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവൃത്തി പൊതുവായ വെളിപ്പാടില്ല (പ്രകൃതി) പ്രത്യേക വെളിപ്പാടില്ല (ബൈബിൾ), അവന്റെ ചരിത്രപരമായ പ്രവൃത്തികളും കാണാം. പൊതുവായ ചരിത്രത്തിൽ അവന്റെ പ്രവൃത്തി കാണാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ, അവന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആളുകളുമായുള്ള ഏർപ്പാട് ബൈബിളിൽ പ്രത്യേകമായി കാണാം. അതുകൊണ്ട്, ചരിത്രപരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൈവത്തെ പരിഗണിക്കുവാൻ നമുക്കു ബൈബിളിലേക്കു തിരിയാം.

ദൈവം ചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ

ബൈബിളിൽ നമുക്കു ചില അത്ഭുതങ്ങൾ കണ്ടെടുക്കാം. രേഖപ്പെടുത്തിയ സംഭവ പരമ്പരകളേക്കാൾ കൂടുതൽ നാം ബൈബിളിൽ കാണുന്നു. ഉദ്ദേശ ബോധ്യം ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ, നമുക്കു വേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിപരമായ പശ്ചാത്തലമാണ്. ആദ്യം പശ്ചാത്തലം പാപത്താൽ മലിനപ്പെട്ടെങ്കിലും, ദൈവം നമ്മെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. രണ്ടാമതു നൽകിയ പശ്ചാത്തലം നമുക്കു പാപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു അവസരം തരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട്, ചരിത്രത്തെ എപ്പോഴും “രക്ഷാചരിത്രം” എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇതിനർത്ഥം ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാം രക്ഷിക്കുമെന്നല്ല, എന്നാൽ ചരിത്രത്തിൽ ദൈവത്തിനു ഒരു രക്ഷിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ചരിത്രത്തിലെ ഈ രക്ഷിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ചിലപ്പോൾ, ദൈവം ജനങ്ങളിൽ കൂടെ അതിന്റെ നേട്ടം കൈവരിക്കുവാൻ മഹത്തായ വഴി ഒരുക്കി. ദൈവം നോഹയോടു, അവന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ജീവനുള്ള സകല ജന്തുക്കളുടേയും രക്ഷക്കായി, ഒരു പെട്ടകം

ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു, എന്നാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു മുഴുവൻ അതു ശ്രേഷ്ഠവാർത്തയായിതീർന്നു. തിന്മയെ ശുദ്ധീകരിച്ചു, ജീവിതത്തെ കാത്തു (ഉല്പത്തി 6:1-9:17). ദൈവം നോഹെയെ രക്ഷിച്ചു, എന്നാൽ അവനു വലിയ പദ്ധതി മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു.

തന്റെ പിതൃദേശത്തെയും ചാർച്ചക്കാരെയും വിട്ടു, അവനു അറിഞ്ഞു കൂടാത്ത ദേശത്തേക്കു പോകുവാൻ ദൈവം നിർദ്ദേശിച്ചു. ഈ അസാധാരണ കാര്യം ചെയ്യുവാൻ ദൈവം ആ മനുഷ്യനോടു പറഞ്ഞതെന്തിനാണ്? അബ്രാം എന്ന അവന്റെ പേരിന്റെ അർത്ഥം “ഉയിർത്തപ്പെട്ട പിതാമഹൻ,” അബ്രഹാം, “ബഹുവംശങ്ങളുടെ പിതാവ്,” എന്നായിതീരണമെന്നും അവൻ മുഖാന്തരം ഭൂമിയിലെ സകല വംശങ്ങളും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടേണമെന്നതും ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി ആയിരുന്നു. അബ്രഹാം എബ്രായനായി, എബ്രിയജനങ്ങളുടെ പിതാവായി (ഉല്പത്തി 12:1-4; 14:13; യേശുവാ 41:8), ക്രമേണ യേശു എന്ന മശിഹാക്കു കീഴ്പ്പെടുന്നവരെല്ലാം (യേശുവാ ഹാമാശിയോക്ക്) അബ്രഹാമിന്റെ സന്തതിയാകും (ഗലാത്യർ 3:26-29). ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി ദൈവകരങ്ങളിലാണ്.

അബ്രഹാമിന്റെ മുത്ത - പേരക്കുട്ടിയായ, യോസേഫ്, പ്രവചിക്കാനാവാത്ത സംഭവബഹുലമായ ജീവിതമാണ് നയിച്ചിരുന്നത്. സ്ഥിരവാസമില്ലാത്തവനായ മുഖ്യൻ ഫറോന്റെ വീട്ടിലെ സൈനുത്തിലെ അടിമയാക്കുമെന്ന് ആർക്കു വിചാരിക്കാൻ പറ്റും? ഈ എബ്രായ ദാസൻ അപമാനിക്കപ്പെടുകയും തടവിലാക്കപ്പെടുകയും, പിന്നീട് ഫറോൻ ഒഴിച്ചു മിസ്രയീമിലെ ഏറ്റവും വലിയ അധികാര സ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർത്തുമെന്ന് ആർക്ക് മുന്നേ, കാണുവാൻ കഴിയും? അവസാനം, യോസേഫ് ദൈവജനമായ എബ്രായരുടെ തന്നെ അഭയമാകുമെന്ന്, മനുഷ്യർക്ക് പ്രവചിക്കാൻ പറ്റുമോ?

ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു സാധാരണ കാണുക അസാധ്യമാണ്. എങ്ങനെയായാലും, അവന്റെ കരുതൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതിനർത്ഥം അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല എന്നല്ല. യോസേഫിന്റെ ജീവിതത്തെ ദൈവം നയിച്ചത് യോസേഫിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ ഉദ്ദേശത്തിനായിരുന്നു (ഉല്പത്തി 45:4-15), അതു തന്റെ ജനത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും നിലനിർത്തുന്നതിനും ആയിരുന്നു.

മിസ്രയീമിന്റെ മഹാശക്തി അവിടെ തുടർച്ചയായി നടന്ന സംഭവ പരമ്പരകൾ അവരെ ഒന്നുമല്ലാതാക്കി. മറ്റൊരാളാ എബ്രായ ബാലന്മാരെ പോലെ, മോശെയും ജനനത്തിൽ മരണശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു. അസാധാരണ രീതിയിൽ മോശെ എന്ന ശിശുവിനെ ഫറോന്റെ മകൻ നെൽ നദിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു രക്ഷിച്ചു. അടിമയുടെ മകൻ രാജധാനിയിൽ വളർത്തപ്പെട്ടു യഹൂദ ചരിത്രകാരനായ ജോസെഫസും ക്രിസ്തീയ എഴുത്തുകാരനായിരുന്ന തെർത്തുല്ലോസു² മോശയെക്കുറിച്ചു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മോശെ മിസ്രയീമിൻ സൈന്യത്തിൽ സൈന്യാധിപനായി ഐത്യോപ്യർക്കെതിരെയുള്ള യുദ്ധം ജയിച്ചതായും അവർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്³. അവൻ പിന്നീട് സിനായ് പെനിൻസുലയിലേക്കു,

നാടുകടത്തപ്പെട്ടു ഓടിപോയി. എൺപതാം വയസുവരെ ലൗകികമായ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു വേറിട്ടു കഴിഞ്ഞു.

മരുഭൂമിയിൽ, തന്റെ ജനത്തെ മിസ്രയീമിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രരാക്കി കൊണ്ടു വരുവാൻ ദൈവം മോശയോട് കല്പിച്ചു. മിസ്രയീം ഫറോവ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് ഒരു ആട്ടിടയൻ പറയുന്നതു ഊഹിക്കുക! ഫറോവന്റെ ഹൃദയകാഠിന്യം അടിമകളെ വിടുവാൻ മനസ്സായില്ല. എങ്ങനെയായാലും, ദേശത്ത് വളരെ പ്രയാസവും കൃഷ്ണവും നേരിട്ടു. എല്ലാ മിസ്രയീം വീടുകളിലും - വേദന വിട്ടുമാറാതെ വന്നപ്പോൾ - അവൻ മനസ്സുമാറ്റി. എബ്രായ ജനം അവസാനം അടിമകളായിരുന്നവൻ സിനായ് പർവ്വതത്തിൽ സ്വതന്ത്രരായി എത്തി. ചരിത്രത്തിലെ ഉദ്ദേശം മാറി. ഒരിക്കൽ കൂടെ, ചരിത്രപരമായ ദൈവം തന്റെ ശക്തിയും കരുതലും കാണിച്ചു കൊടുത്തു (പുറപ്പാട് 3-20).

കുറിപ്പുകൾ

¹ഹെയിസ് സഹ്റൻ്റ്, *ദ കസ്റ്റഡൻ ഓഫ് ഗോഡ്* (ന്യൂയോർക്ക്.: ഹാർക്കോർട്ട് ബ്രെയിസ് ജോവനോവിച്ച്, 1969), 287. ²ആദ്യത്തെ പ്രമുഖ ക്രിസ്തീയ ലാറ്റിൻ എഴുത്തുകാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു തെർത്തുല്ലോസ്, അദ്ദേഹം ഏ.ഡി.രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനവും മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. ³ജോസെഫസ് *ആന്റിക്വീറ്റീസ്* 2.10 ആന്റ് ഫുട്ട്നോട്ട്സ്.